

“ମିଠେ ବରତେ:— ତୁମର କାମ ହେଲା ନିଜେ ନିଜ ସହିତ କଥାବାର୍ତ୍ତା କରିବା ଏବଂ ପବିତ୍ର ହେବା ସେଥିପାଇଁ ଅନ୍ୟ ଆତ୍ମାମାନଙ୍କ ବିଷୟରେ ଚିନ୍ତନ କରି ନିଜର ସମସ୍ତ ନଷ୍ଟ କରି ନାହିଁ ।”

ପ୍ରଶ୍ନ:- କେଉଁ କଥା ବୁଦ୍ଧିରେ ରହିବା ଦୃଢ଼ାରା ସବୁ ପୁରୁଣା ବଦଳୁଥିବା ସମାପ୍ତ ହୋଇଯିବ ?

ଉତ୍ତର:- ଆମେମାନେ ବେହଦର ପିତା ଅର୍ଥାତ୍ ପରମପିତାଙ୍କର ସନ୍ତାନ ତେଣୁ ବିଶ୍ୱାସୀ ମାଲିକ ଅଟୁ । ଆମକୁ ଦେବତା ହେବାର ଅଛି — ଯଦି ଏହି କଥା ବୁଦ୍ଧିରେ ରହିବ ତେବେ ସବୁ ପୁରୁଣା ବଦଳୁଥିବା ସମାପ୍ତ ହୋଇଯିବ । ତୁମେ କିଛି କୁହ କି ନକୁହ କିନ୍ତୁ ଆପେ ଆପେ ସବୁ କିଛି ଛାଡ଼ି ଦେବେ । ଓଲଟା ସିଧା ଖାଦ୍ୟପେୟ, ମଦ-ଗଣ୍ଡେଇ ଇତ୍ୟାଦି ଆପେ ଆପେ ଛାଡ଼ିଦେବେ । କହିବେ ବାଃ! ଆମକୁ ତ ଲକ୍ଷ୍ମୀ-ନାରାୟଣଙ୍କ ଭଳି ହେବାର ଅଛି । ଯେହେତୁ ୨୧ ଜନ୍ମର ରାଜ୍ୟ ଭାଗ୍ୟ ମିଳୁଛି ତେଣୁ ପବିତ୍ର କାହିଁକି ନ ରହିବ ।

ଓମ୍ ଶାନ୍ତି । ବାବା ଘଡ଼ି ଘଡ଼ି ପିଲାମାନଙ୍କୁ ମନେ ପକାଇଦେଉଛନ୍ତି, କହୁଛନ୍ତି — ତୁମେମାନେ ବାବାଙ୍କ ସମ୍ମୁଖରେ କେତେ ସମୟ ବସୁଛ ? ବୁଦ୍ଧି ଅନ୍ୟ ଆତ୍ମାକୁ ଯାଉନାହିଁ ତ ? ବାବାଙ୍କୁ ସମସ୍ତେ ଡାକୁଛନ୍ତି, କହୁଛନ୍ତି ବାବା ଆପଣ ଆସି ଆମକୁ ପବିତ୍ର କରନ୍ତୁ । ପବିତ୍ର ନିର୍ଗତି ହେବାକୁ ପଡ଼ିବ । ଏହି ସୃଷ୍ଟିକର କିପରି ଘୁରୁଛି, ଏହି ଜ୍ଞାନ ତୁମେ କାହାକୁ ମଧ୍ୟ ବୁଝାଇପାରିବ । ଯଦିଓ ସେ ଆତ୍ମା ପବିତ୍ର ରହିପାରୁ ନାହିଁ କିନ୍ତୁ ଜ୍ଞାନ ତ ପଡ଼ିପାରିବେ ନା । ଏହା କିଛି ବଡ଼ କଥା ନୁହେଁ । ୮୪ ଜନ୍ମର ଚକ୍ର ଏବଂ ପ୍ରତ୍ୟେକ ଯୁଗର ଏତିକି ଆଶୁଷ ଏବଂ ପ୍ରତ୍ୟେକ ଯୁଗରେ ଏତିକି ଜନ୍ମ ନେଉଛନ୍ତି — ଏହା ତ ପଡ଼ିପାରିବେ ନା । ଏହା ତ ବହୁତ ସହଜ କଥା । ଏହାର ଯୋଗ ସହିତ କୌଣସି ସମ୍ବନ୍ଧ ନାହିଁ, ଏହା ହେଉଛି ପାଠପଢ଼ା । ବାବା ତ ଯଥାର୍ଥ କଥା ବୁଝାଉଛନ୍ତି । ବାକି ରହିଲା ସତତପ୍ରୟାନ ହେବାର କଥା । ତାହା ତ ଯୋଗ ଦୃଢ଼ାରା ହିଁ ହୋଇପାରିବ । ଯଦି ଯୋଗଯୁକ୍ତ ହେବେ ନାହିଁ ତେବେ ବହୁତ ନିର୍ତ୍ତ ପଦ ପାଇବେ । ଏତେ ଉଚ୍ଚ ପଦ ପାଇବେ ନାହିଁ ସେଥିପାଇଁ ବାବା ଧ୍ୟାନ ଆକର୍ଷଣ କରାଉଛନ୍ତି । ତୁମ ବୁଦ୍ଧିର ଯୋଗ ବାବାଙ୍କ ସାଥୀରେ ସରବଦା ରହିଥାଉ । ଏହାକୁ ହିଁ ପ୍ରାଚୀନ ଯୋଗ କୁହାଯାଏ । ଶିକ୍ଷକଙ୍କ ସାଥୀରେ ତ ପ୍ରତ୍ୟେକଙ୍କର ବୁଦ୍ଧିଯୋଗ ରହିଛି କିନ୍ତୁ ମୂଳକଥା ହେଉଛି ବାବାଙ୍କୁ ମନେପକାଇବା । ଯୋଗର ଯାତ୍ରା ଦୃଢ଼ାରା ହିଁ ସତତପ୍ରୟାନ ହେବାକୁ ପଡ଼ିବ ଏବଂ ଘରକୁ ଫେରିଯିବାକୁ ହେବ । ବାକି ଜ୍ଞାନ ତ ବହୁତ ସହଜ । ଛୋଟ ପିଲା ବି ଏହାକୁ ବୁଝିପାରିବ । ଯୋଗଯୁକ୍ତ ହେବା ସମୟରେ ମାୟାର ଯୁଦ୍ଧ ଆରମ୍ଭ ହେଉଛି । ତୁମେ ବାବାଙ୍କୁ ମନେ ପକାଉଛ କିନ୍ତୁ ମାୟା ନିଜ ଆତ୍ମା ଆକର୍ଷିତ କରାଇ ଭୁଲାଇ ଦେଉଛି । ଏମିତି ତ କହିପାରିବ ନାହିଁ ଯେ ମୋ ମଧ୍ୟରେ ଶିବବାବା ବସିଛନ୍ତି, ମୁଁ ନିଜେ ଶିବ ଅଟେ । ନା, ମୁଁ ଗୋଟିଏ ଆତ୍ମା ତେଣୁ ନିଜକୁ ଆତ୍ମା ଭାବି ଶିବବାବାଙ୍କୁ ମନେପକାଇବାକୁ ହେବ । ଏମିତି ନୁହେଁ ଯେ ମୋ ଭିତରେ ଶିବଙ୍କର ପ୍ରବେଶିତା ହେଉଛି । ଏମିତି ତ କଦାପି ହୋଇପାରିବ ନାହିଁ । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ମୁଁ ଅନ୍ୟ କାହା ଶରୀରରେ ପ୍ରବେଶ କରୁନାହିଁ । ମୁଁ ଏହି ବ୍ରହ୍ମାଣ୍ଡ ଶରୀରରେ ପ୍ରବେଶ କରି ତୁମମାନଙ୍କୁ ବୁଝାଉଛି । ହଁ, ଯଦି କେହି ସନ୍ତାନ ଅଳ୍ପ ବୁଦ୍ଧିବାନ ହୋଇଥିବେ ଏବଂ ଜିଜ୍ଞାସୁ ଅଧିକ ବୁଦ୍ଧିବାନ ହୋଇଥିବେ ତେବେ ମୁଁ ସେହି ସନ୍ତାନ ମଧ୍ୟରେ ପ୍ରବେଶ କରି ଜିଜ୍ଞାସୁକୁ ଦୃଷ୍ଟି ଦେଇପାରିବି । ଅଧିକ ସମୟ ପ୍ରବେଶ କରି ରହିପାରିବି ନାହିଁ । ବହୁତ ଧାରଣ କରି କାହାର ବି କଲ୍ୟାଣ କରିପାରିବି । ବାକି ଏମିତି କେହି କହି କହିପାରିବେ ନାହିଁ ଯେ ମୋ ଭିତରେ ଶିବବାବାଙ୍କର ପ୍ରବେଶିତା ହୋଇଛି, ଶିବବାବା ମୋତେ ଏହା କହୁଛନ୍ତି । ଶିବବାବା ତ ପିଲାମାନଙ୍କୁ ହିଁ ବୁଝାଉଛନ୍ତି । ମୂଳକଥା ହେଉଛି ପବିତ୍ର ହୋଇ ପବିତ୍ର ଦୁନିଆକୁ ଯିବା । ବାବା ୮୪ ଜନ୍ମର ଚକ୍ରର ରହସ୍ୟକୁ ବହୁତ ସହଜ ରୀତିରେ ବୁଝାଉଛନ୍ତି । ଚିତ୍ର ତ ସାମନାରେ ଲାଗିଛି । ବାବାଙ୍କ ବ୍ୟତୀତ ତ ଏତେ ଜ୍ଞାନ କେହି ଦେଇ ପାରିବେ ନାହିଁ । ଆତ୍ମାଙ୍କୁ ହିଁ ଜ୍ଞାନ ମିଳୁଛି ନା । ଆତ୍ମାକୁ ହିଁ ଜ୍ଞାନର ତୃତୀୟ ନେତ୍ର କୁହାଯାଏ । ଆତ୍ମାକୁ ହିଁ ସୁଖଦୁଃଖର ଅନୁଭବ ହୋଇଥାଏ, ଆତ୍ମାକୁ ଏହି ଶରୀର ମିଳୁଛି ନା । ଆତ୍ମା ହିଁ ଦେବତା ହେଉଛି । ଆତ୍ମା ହିଁ ବାରିଷ୍ଟର, ବ୍ୟବସାୟୀ ହେଉଛି । ବର୍ତ୍ତମାନ ବାବା ଆତ୍ମାମାନଙ୍କ ସହିତ କଥା ହେଉଛନ୍ତି, ନିଜର ପରିଚୟ ଦେଉଛନ୍ତି । ତୁମେ ଯେତେବେଳେ ଦେବତା ଥିଲ, ତେବେ ମନୁଷ୍ୟ ହିଁ ଥିଲ କିନ୍ତୁ ତୁମ ଆତ୍ମା ପବିତ୍ର ଥିଲା । ଏବେ ତୁମେ ପବିତ୍ର ନୁହଁ ସେଥିପାଇଁ ତୁମକୁ ଦେବତା ବୋଲି କୁହାଯାଇ ପାରିବ ନାହିଁ । ତେଣୁ ଦେବତା ହେବା ପାଇଁ ପବିତ୍ର ନିର୍ଗତି ହେବାକୁ ପଡ଼ିବ । ସେଥିପାଇଁ ବାବାଙ୍କୁ ମନେ ପକାଇବାକୁ ହେବ । ଅଧିକାଂଶ ପିଲାମାନେ ଏହି କଥା କହୁଛନ୍ତି — ବାବା, ମୁଁ ଦେହ-ଅଭିମାନୀ ହୋଇଯିବା ଦୃଢ଼ାରା ମୋ ଦୃଢ଼ାରା ଏହି ଭୁଲ୍ ହୋଇଗଲା । ବର୍ତ୍ତମାନ ବାବା ଆସି ବୁଝାଉଛନ୍ତି, କହୁଛନ୍ତି ପିଲାମାନେ ତୁମକୁ ପବିତ୍ର ନିର୍ଗତି ହେବାକୁ ପଡ଼ିବ । କୌଣସି ବିକରମ କରି ନାହିଁ । ତୁମକୁ ଏହିଠାରେ ହିଁ ସରବର୍ଣ୍ଣ ସମ୍ପଦନ ହେବାର ଅଛି । ତୁମେ ପବିତ୍ର ହୋଇ ମୁକ୍ତିପାମକୁ ଚାଲିଯିବ । ଏଥିରେ ଅନ୍ୟ କିଛି ପ୍ରଶ୍ନ ପଚାରିବାର କଥା ହିଁ ନାହିଁ । ତୁମେ ନିଜେ ନିଜ ସହିତ କଥାବାର୍ତ୍ତା କର, ଅନ୍ୟ ଆତ୍ମାଙ୍କର ଚିନ୍ତନ କର ନାହିଁ । କହୁଛନ୍ତି ଲଢେଇରେ ଦୁଇ କୋଟି ଲୋକ ମୃତ୍ୟୁବରଣ କଲେ । ଏତେ ସବୁ ଆତ୍ମା କେଉଁଆଡେ ଗଲେ ? ଆରେ, ସେମାନେ କେଉଁଆଡେ ବି ଯାଆନ୍ତୁ, ସେଥିରେ ତୁମର କ’ଣ ଯାଉଛି । ତୁମେ କାହିଁକି ନିଜର ସମସ୍ତ ନଷ୍ଟ କରୁଛ ? ଅନ୍ୟ କୌଣସି କଥା ପଚାରିବାର ଆବଶ୍ୟକତା ହିଁ ନାହିଁ । ତୁମର କାମ ହେଉଛି ପାବନ ହୋଇ ପାବନ ଦୁନିଆର ମାଲିକ ହେବା । ଯଦି ଅନ୍ୟ କଥାରେ ଯିବ ତେବେ ଦୃଢ଼ାଦୃଢ଼ରେ ପଡ଼ିଯିବ । କାହାକୁ ଯଦି ସଠିକ୍ ଉତ୍ତର ମିଳୁନାହିଁ ତେବେ

ବାବା କହୁଛନ୍ତି — ମନମନାଭବ । ଦେହ ସହିତ ଦେହର ସବୁ ସମ୍ବନ୍ଧକୁ ତ୍ୟାଗ କର, କାରଣ ତୁମକୁ ମୋ ନିକଟକୁ ଆସିବାକୁ ହେବ । ମନୁଷ୍ୟ ଶରୀର ଛାଡିଲେ ଶ୍ମଶାନକୁ ନେଲା ବେଳେ ତା'ର ମୁହଁ ଘର ଆଡକୁ ରଖନ୍ତି ଏବଂ ପାଦ ଶ୍ମଶାନ ଆଡକୁ ରଖନ୍ତି ପୁଣି ଯେତେବେଳେ ଶ୍ମଶାନ ପାଖରେ ପହଞ୍ଚି ଯାଆନ୍ତି ସେତେବେଳେ ପାଦ ଘର ଆଡକୁ ଏବଂ ମୁହଁ ଶ୍ମଶାନ ଆଡକୁ କରିଦିଅନ୍ତି । ତୁମର ଘର ମଧ୍ୟ ଉପରେ ରହିଛି ନା । ଉପରକୁ (ପରମଧ୍ୟାମକୁ) କେହି ପଡିତ ଯାଇପାରିବେ ନାହିଁ । ତେଣୁ ପବିତ୍ର ହେବା ପାଇଁ ବୁଦ୍ଧିର ଯୋଗ ବାବାତ୍ମକ ସହିତ ଲଗାଇବାକୁ ହେବ । ତୁମକୁ ବାବାତ୍ମକ ନିକଟକୁ ମୁକ୍ତିଧାମକୁ ଯିବାକୁ ହେବ । ବର୍ତ୍ତମାନ ସମୟରେ ପଡିତ ହୋଇଥିବାରୁ ବାବାତ୍ମକୁ ଡାକୁଛନ୍ତି, କହୁଛନ୍ତି ଆପଣ ଆସି ଆମକୁ ପବିତ୍ର କରନ୍ତୁ, ଉଦ୍ଧାର କରନ୍ତୁ । ତେଣୁ ବାବା କହୁଛନ୍ତି ଏବେ ପବିତ୍ର ହୁଅ । ବାବା ଏବେ ଯେଉଁ ଭାଷାରେ ଆମକୁ ବୁଝାଉଛନ୍ତି, ସେହି ଭାଷାରେ କଳ୍ପ କଳ୍ପ ବୁଝାଇବେ । ଯେଉଁ ଭାଷା ବରହମାତ୍ମକର, ସେହି ଭାଷାରେ ବୁଝାଇବେ ନା । ଆଦିକାଳି ହିନ୍ଦୀ ସବୁଆଡେ ପ୍ରଚଳିତ, ଏମିତି ନୁହେଁ ବରହମାତ୍ମକ ଭାଷା ବଦଳାଇ ଆଉ କିଛି ଭାଷା ପ୍ରୟୋଗ କରିବେ । ନାହିଁ, ସଂସ୍କୃତ ଭାଷା ଇତ୍ୟାଦି ଦେବତାମାନଙ୍କର ଭାଷା ନୁହେଁ । ହିନ୍ଦୁ ଧର୍ମର ଭାଷା ସଂସ୍କୃତ ନୁହେଁ, ହିନ୍ଦୀ ହେବା ଉଚିତ୍ । ପୁଣି ସେମାନେ ସଂସ୍କୃତ କାହିଁକି କହୁଛନ୍ତି ? ତେବେ ବାବା ବୁଝାଉଛନ୍ତି — ତୁମେ ଏଠାରେ ଯେତେବେଳେ ବସୁଛ ତେବେ ବାବାତ୍ମକ ସମ୍ପତ୍ତିରେ ହିଁ ବସିବାକୁ ହେବ, ଅନ୍ୟ କୌଣସି କଥାରେ ତୁମେ ମୁଣ୍ଡୁ ଖେଳାଅ ନାହିଁ । ଏତେ ମଶାମାଛି ଜନ୍ମ ନେଉଛନ୍ତି, କୁଆଡେ ଯାଉଛନ୍ତି ? ଭୂମିକମ୍ପରେ ଅନେକ ମରୁଛନ୍ତି, ଏତେ ଆତ୍ମା କେଉଁଆଡେ ଯାଉଛନ୍ତି ? ଏଥିରେ ତୁମର କ'ଣ ଯାଉଛି । ତୁମକୁ ବାବା ଶରୀମତ ଦେଇଛନ୍ତି ଯେ ପରଥମେ ନିଜର ଉନ୍ନତି ପାଇଁ ପୁରୁଷାରଥ କର । ଅନ୍ୟର କଥା ଚିନ୍ତନ କର ନାହିଁ । ଏମିତି ହେଲେ ଅନେକ କଥାର ଚିନ୍ତନ ବୁଦ୍ଧିରେ ଆସିବ । ବାସ୍, ତୁମେ କେବଳ ମୋତେ ମନେ ପକାଅ । ଯେଉଁଥିପାଇଁ ମୋତେ ଡାକିଛ ସେହି ମୁକ୍ତି ଅନୁସାରେ ଚାଲ । ତୁମକୁ ବାବାତ୍ମକ ନିକଟରୁ ସମ୍ପତ୍ତି ନେବାର ଅଛି, ଅନ୍ୟ କୌଣସି କଥାରେ ଯିବା ଉଚିତ୍ ନୁହେଁ ସେଥିପାଇଁ ବାବ ଘଡି ଘଡି ଧ୍ୟାନ ଆକର୍ଷଣ କରାଉଛନ୍ତି । କହୁଛନ୍ତି — ବୁଦ୍ଧି ଅନ୍ୟ କେଉଁଆଡକୁ ଯାଉ ନାହିଁ ତ ? ଭଗବାନଙ୍କର ଶରୀମତ ତ ମାନିବା ଉଚିତ୍ ନା । ଅନ୍ୟ କୌଣସି କଥାରେ କିଛି ବି ଫାଇଦା ନାହିଁ । ପବିତ୍ର ହେବା ହିଁ ହେଉଛି ମୁଖ୍ୟ କଥା । ଏହି କଥାକୁ ଭଲ ଭାବରେ ମନେ ରଖ ଯେ ବାବା ଆମର ବାବା ଅଟନ୍ତି, ଶିକ୍ଷକ ମଧ୍ୟ ଅଟନ୍ତି ଏବଂ ସତ୍ତାରୁ ମଧ୍ୟ ଅଟନ୍ତି । ଏହି କଥାକୁ ନିଶ୍ଚିତ ନିଜ ମନରେ ରଖିବାକୁ ହେବ ଯେ -- ବାବା, ବାବା ମଧ୍ୟ ଅଟନ୍ତି, ଆମକୁ ପାଠ ପଢାଉଛନ୍ତି ଏବଂ ଯୋଗ ମଧ୍ୟ ଶିଖାଉଛନ୍ତି । ଶିକ୍ଷକ ପାଠ ପଢାଇବା ସମୟରେ ବିଦ୍ୟାର୍ଥୀମାନଙ୍କର ବୁଦ୍ଧିର ଯୋଗ ଶିକ୍ଷକଙ୍କ ସହିତ ଏବଂ ପାଠପଢା ସହିତ ଥାଏ । ଏହି ବାବା ମଧ୍ୟ କହୁଛନ୍ତି — ତୁମେମାନେ ତ ବାବାତ୍ମକର ସନ୍ତାନ ହୋଇଛ ସେଥିପାଇଁ ତ ଏଠାରେ ବସିଛ ଶିକ୍ଷକଙ୍କଠାରୁ ପାଠ ପଢୁଛ । ତୁମେ ବାବାତ୍ମକର ହୋଇଯାଇଛ ତେଣୁ କେଉଁଠାରେ ରହି ମଧ୍ୟ ପାଠପଢାପ୍ରତି ଧ୍ୟାନ ଦେଇପାରିବ । ଯଦି ତାଙ୍କୁ ମନେପକାଇବ ତେବେ ତୁମର ବିକରମ ବିନାଶ ହେବ ଏବଂ ତୁମେ ସତତପ୍ରୟାନ ହୋଇଯିବ । ଏହି ଜ୍ଞାନ ତୁମକୁ ଅନ୍ୟ କେହି ଦେଇପାରିବେ ନାହିଁ । ମନୁଷ୍ୟମାନେ ଏବେ ଘୋର ଅନ୍ଧକାରରେ ଅଛନ୍ତି ନା । ଜ୍ଞାନରେ ଦେଖ କେତେ ଶକ୍ତି ଅଛି । ତେବେ ଶକ୍ତି କେଉଁଠାରୁ ମିଳୁଛି ? ବାବାତ୍ମକଠାରୁ ଶକ୍ତି ମିଳୁଛି ଯାହା ଦଫ୍ତାରା ତୁମେ ପବିତ୍ର ହୋଇଯାଉଛ । ଏହା ସହିତ ତୁମର ପାଠପଢା ମଧ୍ୟ ବହୁତ ସହଜ । ଦୁନିଆର ପାଠପଢାରେ ତ ବହୁତ ମାସ ଲାଗିଥାଏ । ଏଠାରେ କେବଳ ୭ ଦିନର କୋର୍ସ କରାଯାଏ । ତାହା ଦଫ୍ତାରା ତୁମେ ସବୁ କିଛି ବୁଝିଯିବ । ପୁଣି ପ୍ରତ୍ୟେକଙ୍କୁ ବୁଦ୍ଧି ଉପରେ ନିରତର କରୁଛି । ବୁଝିବାରେ କେହି ଅଧିକ ସମୟ ଲଗାଉଛନ୍ତି, କେହି କମ ସମୟ ଲଗାଉଛନ୍ତି । କେହି କେହି ତ ଦୁଇ ତିନି ଦିନରେ ହିଁ ଭଲ ଭାବରେ ବୁଝିଯାଆନ୍ତି । ଏଥିରେ ମୁଖ୍ୟ କଥା ହେଉଛି ବାବାତ୍ମକୁ ମନେ ପକାଇବା ଏବଂ ପବିତ୍ର ହେବା, ଏହା ହିଁ କଷ୍ଟସାଧ୍ୟ ହୋଇଯାଉଛି । ବାକି ପାଠପଢା ତ ବହୁତ ସହଜ । ତୁମକୁ ସାମ୍ବରଣନ ଚକ୍ରଧାରୀ ହେବାକୁ ପଡିବ । ତୁମେ ଗୋଟିଏ ଦିନର କୋର୍ସରେ ମଧ୍ୟ ସବୁକିଛି ବୁଝିପାରିବ ଯେ ଆମେ ସମସ୍ତ ଆତ୍ମା ବେହଦ ବାବାତ୍ମକର ସନ୍ତାନ ଅଟୁ ତେବେ ନିଶ୍ଚିତ ଆମେ ବିଶୁଦ୍ଧ ମାଲିକ ହେଲୁ ନା । ଏହି କଥା ବୁଦ୍ଧିରେ ସରବଦା ରହିବା ଦରକାର । ଯଦି ଦେବତା ହେବାର ଅଛି ତେବେ ଦୈବୀଗୁଣ ମଧ୍ୟ ଧାରଣ କରିବାକୁ ହେବ । ଯାହାତ୍ମକ ବୁଦ୍ଧିରେ ଧାରଣ ହୋଇଗଲା ସିଏ ତୁରନ୍ତ ସବୁ ଖରାପ ଅଭ୍ୟାସ ଛାଡିଦେବେ ତୁମେ କୁହ ବା ନକୁହ ସାତଃ ଛାଡିଦେବେ । ଅଶୁଦ୍ଧ ଖାଦ୍ୟ-ପାନୀୟ, ମଦ ଆଦି ଆପେ ଆପେ ଛାଡିଦେବେ । କୁହନ୍ତି — ବାଃ, ଆମକୁ ଏହିଭଳି ଶ୍ରେଷ୍ଠ ହେବାର ଅଛି । ଆମକୁ ୨୧ ଜନ୍ମର ରାଜତ୍ବ ମିଳୁଛି ତେବେ କାହିଁକି ମୁଁ ପବିତ୍ର ନ ହେବି । ଏକଦମ୍ ପୁରୁଷାରଥରେ ଲାଗିଯିବା ଦରକାର । ମୁଖ୍ୟ କଥା ହେଉଛି ଯୋଗର ଯାତରା । ବାକି ୮୪ ଜନ୍ମ ଚକ୍ରର ଜ୍ଞାନ ତ ଗୋଟିଏ ସେକେଣ୍ଡରେ ମିଳିଯାଇଛି । ଦେଖୁ ଦେଖୁ ବୁଝିଯିବେ । ନୂଆ ବୁଦ୍ଧି ନିଶ୍ଚିତ ଛୋଟ ହୋଇଯିବ । ଏବେ ଏହା କେତେ ବଡ଼ ବୁଦ୍ଧି ହୋଇଯାଇଛି ତଥା ସମପୁରଣ ତମୋପ୍ରୟାନ ହୋଇଯାଇଛି । ପୁଣି ଭବିଷ୍ୟତରେ ଛୋଟ ଏବଂ ନୂଆ ହୋଇଯିବ । ତୁମେ ଜାଣିଛ ଏହି ଜ୍ଞାନ କେଉଁଠାରୁ ମଧ୍ୟ କେବେ ମିଳିବ ନାହିଁ । ଏହା ହେଉଛି ପାଠପଢା । ତୁମକୁ ପରଥମ ଶିକ୍ଷା ମିଳୁଛି -- ବାବାତ୍ମକୁ ମନେ ପକାଅ । ବାବା ପଢାଉଛନ୍ତି, ଏହା ନିଶ୍ଚୟ କରିନିଅ । ଭଗବାନୁବାଚ — ମୁଁ ତୁମକୁ ରାଜଯୋଗ ଶିଖାଉଛି । ଆଉ କୌଣସି ମନୁଷ୍ୟ ଏଭଳି କହିପାରିବେ ନାହିଁ । ଶିକ୍ଷକ ପଢାଉଛନ୍ତି ତେବେ ନିଶ୍ଚିତ ଶିକ୍ଷକ ହିଁ ବୁଦ୍ଧିରେ ରହିବେ ନା । ଇଏ ଆମର ବେହଦର ପିତା ଅଟନ୍ତି, ଆମକୁ ସାମ୍ବରଣ ମାଲିକ କରାଉଛନ୍ତି । କିନ୍ତୁ ଆତ୍ମା କିଭଳି ପବିତ୍ର ହେବ — ଏକଥା କେହି ବି ବୁଝାଇପାରିବେ ନାହିଁ । ନିଜକୁ ଭଗବାନ କୁହନ୍ତୁ ବା ଅନ୍ୟ କିଛି ବି କୁହନ୍ତୁ କିନ୍ତୁ ନିଜକୁ ପବିତ୍ର କରିପାରିବେ ନାହିଁ । ଆଦିକାଳି ତ ବହୁତ ଭଗବାନ ହୋଇଗଲେଣି । ସେଥିପାଇଁ ମନୁଷ୍ୟ ଦଫ୍ତରରେ ପଡିଯାଉଛନ୍ତି । କହୁଛନ୍ତି ବର୍ତ୍ତମାନ ଅନେକ ଧର୍ମ ହୋଇଗଲାଣି । ଜଣାନାହିଁ କେଉଁଠି ଠିକ୍ । ଯଦିଓ ତୁମର ପ୍ରଦର୍ଶନୀ ବା ମୟୁଦିୟମ୍ ଆଦିର ଉଦ୍ଦାଟନ କରୁଛନ୍ତି କିନ୍ତୁ କିଛି ବି ବୁଝିନାହାନ୍ତି । ବାସ୍ତବରେ ଉଦ୍ଦାଟନ ତ ହୋଇ ହିଁ

ଗଲାଣି । ପରଥମେ ମୂଳଦୁଆ ପଡେ, ତା'ପରେ ଘର ତିଆରି ହେଲା ପରେ ଉଦଘାଟନ କରାଯାଏ । ମୂଳଦୁଆ ସ୍ଥାପନା ପାଇଁ ମଧ୍ୟସ୍ଥ ବଡ଼ ବଡ଼ ଲୋକଙ୍କୁ ଆମନ୍ତ୍ରଣ କରିଥା'ନ୍ତି । ତେବେ ଏଠାରେ ମଧ୍ୟସ୍ଥ ବାବା ସ୍ଥାପନା କରିସାରିଛନ୍ତି, ବାକି ନୂଆ ଦୁନିଆର ଉଦଘାଟନ ତ ସମସ୍ତ ଅନୁଯାୟୀ ହୋଇ ହିଁ ଯିବ, ସେଥିରେ କାହାକୁ ଉଦଘାଟନ କରିବାର ଦରକାର ନାହିଁ । ଉଦଘାଟନ ତ ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ହୋଇ ହିଁ ଯିବ । ଏଠାରେ ପଢ଼ି ଆମେ ସମସ୍ତେ ନୂଆ ଦୁନିଆକୁ ଚାଲିଯିବା ।

ତୁମେ ଜାଣିଛ — ଏବେ ଆମେ ସ୍ଥାପନା କାର୍ଯ୍ୟସ୍ଥରେ ନିଷ୍ପେଦିତ ଅଛୁ, ସେଥିପାଇଁ ମେହନତ କରିବାକୁ ପଡୁଛି । ପୁରୁଣା ଦୁନିଆ ବିନାଶ ପରେ ପୁଣି ନୂଆରେ ପରିବର୍ତ୍ତନ ହୋଇଯିବ । ପୁଣି ତୁମେ ନୂଆ ଦୁନିଆକୁ ରାଜସ୍ବ କରିବା ପାଇଁ ଆସିଯିବ । ସତ୍ୟଯୁଗର ସ୍ଥାପନା ବାବା ହିଁ କରୁଛନ୍ତି, ତୁମେ ଯଦି ବାବାଙ୍କ ନିକଟକୁ ଆସିବ ତେବେ ତୁମକୁ ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ରାଜଧାନୀ ମଧ୍ୟସ୍ଥ ମିଳିଯିବ । କିନ୍ତୁ ତାହାର ଉଦଘାଟନ କିଏ କରିବେ ? ବାବା ତ ସଂପୂର୍ଣ୍ଣକୁ ଆସୁନାହାଁନ୍ତି । ଭବିଷ୍ୟତରେ ଦେଖିବ ସଂପୂର୍ଣ୍ଣରେ କ'ଣ କ'ଣ ସବୁ ହେବ । ଶେଷ ସମୟରେ କ'ଣ ହେବ... ଭବିଷ୍ୟତରେ ବୁଝିଯିବ । ତୁମେ ପିଲାମାନେ ଜାଣିଛ ପବିତ୍ରତା ବିନା ସମ୍ପାଦନ ସହ ଉତ୍ତୀର୍ଣ୍ଣ ହୋଇ ସଂପୂର୍ଣ୍ଣକୁ ଯାଇପାରିବା ନାହିଁ । ଉଚ୍ଚ ପଦ ମଧ୍ୟସ୍ଥ ପ୍ରାପ୍ତ କରିପାରିବ ନାହିଁ ସେଥିପାଇଁ ବାବା କହୁଛନ୍ତି ବହୁତ ପୁରୁଷାର୍ଥ କର । କର୍ମଧନ ଆଦି ଭଲେ କର କିନ୍ତୁ ଅଧିକ ପଇସା କ'ଣ କରିବ । ଭୋଗ କରିପାରିବ ନାହିଁ । ତୁମର ପୁଅ-ନାତି ଆଦି ମଧ୍ୟସ୍ଥ ଭୋଗପାରିବେ ନାହିଁ । ସବୁ କିଛି ମାଟିରେ ମିଶିଯିବ ସେଥିପାଇଁ ଯୁକ୍ତିର ସହିତ ଅଳ୍ପ କିଛି ଜମା କରି ରଖ । ବାକି ସବୁ କିଛି ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ରାଜସ୍ବକୁ ଚରାନ୍ତ୍ରପଦ କରିଦିଅ । ସମସ୍ତେ ତ ଚରାନ୍ତ୍ରପଦ କରିପାରିବେ ନାହିଁ । ଗରୀବ ଲୋକମାନେ ଶୀଘ୍ର ଚରାନ୍ତ୍ରପଦ କରିଦିଅନ୍ତି । ଭକ୍ତିରମାଗରେ ମଧ୍ୟସ୍ଥ ପରବର୍ତ୍ତୀ ଜନ୍ମ ପାଇଁ ଚରାନ୍ତ୍ରପଦ କରନ୍ତି କିନ୍ତୁ ତାହା ହେଉଛି — ପରୋକ୍ଷ ଏବଂ ଏହା ହେଉଛି ପ୍ରତ୍ୟକ୍ଷ । ପତିତ ମନୁଷ୍ୟମାନଙ୍କର ପତିତତ୍ବ ସହିତ ହିଁ ଲେଣ-ଦେଣ ହୋଇଥାଏ । ଏବେ ତ ବାବା ଆସିଛନ୍ତି, ତେଣୁ ତୁମର ପତିତମାନଙ୍କ ସହିତ ଆଉ ଲେଣ-ଦେଣ ନାହିଁ । ତୁମେ ବରାହମଣ ଅଟ, ତୁମକୁ ବରାହମଣମାନଙ୍କୁ ହିଁ ସହଯୋଗ କରିବାର ଅଛି । ଯେଉଁମାନେ ନିଜେ ସେବା କରୁଛନ୍ତି, ସେମାନଙ୍କୁ ତ ସାହାଯ୍ୟର ଆବଶ୍ୟକତା ହିଁ ନାହିଁ । ଏଠାକୁ ଗରୀବ, ସାହୁକାର ଆଦି ସମସ୍ତେ ଆସୁଛନ୍ତି । କିନ୍ତୁ କୋଟି ପତି ବହୁତ ମୁସ୍କିଲରେ ଆସିବେ । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ମୁଁ ହେଉଛି ଗରୀବମାନଙ୍କର ବନ୍ଧୁ । ଭାରତ ହେଉଛି ଗରୀବ ଦେଶ । ବାବା କହୁଛନ୍ତି — ମୁଁ ଭାରତକୁ ହିଁ ଆସୁଛି, ଏଥିରେ ମଧ୍ୟସ୍ଥ ଆବୁ ହେଉଛି ସବୁଠାରୁ ବଡ଼ ତୀର୍ଥ, ଯେଉଁଠାକୁ ବାବା ଆସି ବିଶ୍ୱର ସଦଗତି କରୁଛନ୍ତି । ଏହା ତ ନର୍କ ଅଟେ । ପୁଣି ନର୍କରୁ ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ କିପରି ହେଉଛି ତାହା ତୁମେ ହିଁ ଜାଣିଛ । ଏବେ ତୁମ ବୁଦ୍ଧିରେ ସମସ୍ତ ଜଞ୍ଜନ ଭରି ହୋଇ ରହିଛି । ବାବା ତୁମକୁ ପବିତ୍ର ହେବାର ଏଭଳି ଯୁକ୍ତି ବତାଉଛନ୍ତି ଯାହା ଦୃଢ଼ାଠା ସମସ୍ତତ୍ବର କଲ୍ୟାଣ ହୋଇଯାଉଛି । ସତ୍ୟଯୁଗରେ କେବେ ଅକଲ୍ୟାଣ ହୁଏ ନାହିଁ ଅରଥାତ୍ କେହି କାନଦନ୍ତ ନାହିଁ । ଏବେ ବାବାଙ୍କର ଯେଉଁ ମହିମା ଗାନ କରାଯାଉଛି ଯେ ଜଞ୍ଜନର ସାଗର, ସୁଖର ସାଗର, ତୁମମାନଙ୍କର ମଧ୍ୟସ୍ଥ ଏହି ମହିମା ଅଟେ ଯାହା ବାବାଙ୍କର । ତୁମେ ମଧ୍ୟସ୍ଥ ଆନନ୍ଦର ସାଗର ହେଉଛ, ବହୁତଙ୍କୁ ସୁଖ ଦେଉଛ ପୁଣି ତୁମର ଆତ୍ମା ଯେତେବେଳେ ସଂସ୍କାର ନେଇ ନୂଆ ଦୁନିଆକୁ ଚାଲିଯିବ ତେବେ ସେଠାରେ ତୁମର ମହିମା ବଦଳିଯିବ । ପୁଣି ତୁମକୁ ସର୍ବଗୁଣ ସମ୍ପଦନ.... କୁହାଯିବ । ଏବେ ତୁମେ ନର୍କରେ ବସିଛ, ଏହାକୁ କର୍ମର ଜଟିଳ କୁହାଯାଏ । ବାବାଙ୍କୁ ହିଁ ବଗିଚାର ମାଳୀ, ନାଉରିଆ କୁହାଯାଏ । ସମସ୍ତେ ଗାନ କରୁଛନ୍ତି ମଧ୍ୟସ୍ଥ ଯେ ଆମର ଦୁଃଖର ନୌକା ପାର କର କାହିଁକି ନା ଦୁଃଖୀ ଅଟନ୍ତି ସେଥିପାଇଁ ଆତ୍ମା ଡାକୁଛି । ଯଦିଓ ବାବାର ମହିମା ଗାୟନ କରୁଛନ୍ତି କିନ୍ତୁ କିଛି ବି ବୁଝୁ ନାହାଁନ୍ତି । ଯାହା ଆସିଲା ତାହା କହି ଦେଉଛନ୍ତି । ସର୍ବବୋଧ ଭଗବାନଙ୍କର ନିନ୍ଦା କରିଚାଲିଛନ୍ତି । ତୁମେ ସେମାନଙ୍କୁ କହୁଛ ଯେ ଆମେ ଆସ୍ତକ ଅଟୁ । ସମସ୍ତତ୍ବର ସଦଗତି ଦାତା ବାବାଙ୍କୁ ଆମେ ଜାଣିଗଲୁଣି । ବାବା ଆସି ନିଜେ ନିଜର ପରିଚୟ ଦେଉଛନ୍ତି । ତୁମେ ଭକ୍ତି କରୁନାହିଁ ତେଣୁ ଦୁନିଆବାଲା କେତେ ହଇରାଣ କରୁଛନ୍ତି । ସେମାନଙ୍କର ସଂଖ୍ୟା ଅଧିକ ଆଉ ତୁମର ସଂଖ୍ୟା କମ୍ । ତୁମର ସଂଖ୍ୟା ଯେତେବେଳେ ବଢ଼ିଯିବ ସେମାନେ ମଧ୍ୟସ୍ଥ ଆକର୍ଷିତ ହେବେ । ସେମାନଙ୍କର ବୁଦ୍ଧିର ତାଲା ଖୋଲିଯିବ । ଆରୁଛା —

ମିଠା ମିଠା ସିକିଲଧେ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କ ପ୍ରତି ମାତା-ପିତା, ବାପଦାତାଙ୍କର ମଧୁର ସ୍ନେହଭରା ସ୍ମୃତି ଏବଂ ସୁପ୍ରଭାତ । ଆତ୍ମିକ ପିତାଙ୍କର ଆତ୍ମିକ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କୁ ନମସ୍କରେ ।

ଧାରଣା ପାଇଁ ମୁଖ୍ୟ ସାର :—

(୧) ନିଜର ଉନ୍ନତିର ହିଁ ଚିନ୍ତନ କରିବାର ଅଛି । ଅନ୍ୟ କୌଣସି କଥାରେ ମୁଗ୍ଧ ଖେଳାଇବାର ନାହିଁ । ପାଠପଢ଼ା ଏବଂ ଯୋଗ ଉପରେ ପୁରା ପୁରା ଧ୍ୟାନ ନେବାର ଅଛି । ବୁଦ୍ଧିକୁ ଏଣେ ତେଣେ ଭ୍ରମିତ କରିବାର ନାହିଁ ।

(୨) ବର୍ତ୍ତମାନ ପରମପିତା ପରମାତ୍ମା ନିଜେ ଧରାଧାମକୁ ଆସିଛନ୍ତି ସେଥିପାଇଁ ନିଜର ସବୁକିଛି କାଇଦାର ସହିତ ଜଗନ୍ନାଥ ସେବାରେ ଲଗାଇବାକୁ ହେବ । ପତିତ ଆତ୍ମାମାନଙ୍କ ସହିତ କୌଣସି ଲେଣ-ଦେଣ କରିବାର ନାହିଁ । ସମ୍ପାଦନ ସହିତ ସଂପୂର୍ଣ୍ଣକୁ ଯିବା ପାଇଁ ପବିତ୍ର ନିର୍ଗତ ରହିବାର ଅଛି ।

ବରଦାନ:- ଯୋଗ ଦୃଢ଼ାଠା ଉଚ୍ଚ ସ୍ଥିତିର ଅନୁଭବ କରୁଥିବା ଡବଲ ଲାଇଟ୍ ଫରିସତା ହୁଅ ।

ତୁମେ ରାଜଯୋଗୀ ପିଲାମାନେ ଯୋଗ ଆଧାରରେ ଉଚ୍ଚ ସ୍ଥିତିର ଅନୁଭବ କରୁଛ, ସେଥିପାଇଁ ହଠାତ୍ ଯୋଗୀମାନେ ନିଜର

ଶରୀରକୁ ଉତ୍ତରକୁ ଉଠାଉଛନ୍ତି, ତୁମେମାନେ ଯେଉଁଠାରେ ଥିଲେ ମଧ୍ୟସ୍ଥ ଉତ୍ତର ସ୍ଥିତିର ଅନୁଭବ କରୁଛ ସେଥିପାଇଁ ଗାୟନ ଅଛି ଯୋଗୀମାନେ ଉତ୍ତରରେ ରୁହନ୍ତି । ତୁମମାନଙ୍କର ମନର ସ୍ଥିତିର ସ୍ଥାନ ଉତ୍ତର ଅଟେ କାହିଁକି ନା ତୁମେ ଡବଲ ଲାଇଟ୍ ହୋଇଯାଇଛ । ଏମିତି ବି କଥାରେ ଅଛି ଫରିସ୍ତାମାନଙ୍କର ପାଦ ଧରାପୃଷ୍ଠରେ ନଥାଏ । ତେଣୁ ଫରିସ୍ତା ଅର୍ଥାତ୍ ଯାହାର ବୁଦ୍ଧିରୂପୀ ପାଦ ଧରାପୃଷ୍ଠରେ ନଥାଏ କିମ୍ବା ଦୈହିକ ସ୍ମୃତିରେ ନଥାଏ । ପୁରୁଣା ଦୁନିଆ ସହିତ ତାଙ୍କର କୌଣସି ମୋହ ନଥାଏ ।

ସ୍ଲୋଗାନ:-

ବର୍ତ୍ତମାନ ସମୟରେ ନିଜକୁ ଆଶୀର୍ବାଦରେ ଭରପୁର କରିନିଅ ତେବେ ତୁମର ଚିତ୍ତ ଦ୍ଵାରା ସମସ୍ତତାକୁ ଅନେକ ଜନ୍ମ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଆଶୀର୍ବାଦ ମିଳୁଥିବ ।

***** ଓମ୍ ଶାନ୍ତି *****